

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANN
LETHBRIDGEOVÁ

Hraběcí slib

ANN LETHBRIDGEOVÁ

HRABĚCÍ SLIB

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

dozvídám se od Vás, že máte v oblibě romance, kde je ve hře milostná zápletka, ale navíc ještě i trochu napětí a záhad. Jsem přesvědčený, že oba tituly, které jsem pro Vás na tento jarní měsíc připravil, tento požadavek více než splňují.

V prvním příběhu od Ann Lethbridgeové nazvaném Hraběcí slib pátrá hrdinka po svém nevlastním bratrovi, kterého podezírá z krádeže.

Marguerite Kayeová, s níž se setkáváte v českém překladu poprvé, pro vás napsala dokonce čtyřdílnou minisérii, kterou nazvala Skandální svazky. Její první část pojmenovala Petrohradská romance a hlavní hrdinka se v ní pokouší objasnit tajemnou vraždu.

*Doufám tedy, že budete s mojí nabídkou spokojena a ještě více Vám zpříjemní čekání na to pravé jaro.
S láskou*

Váš Harlequin

Ann Lethbridgeová

HRABĚCÍ SLIB

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Rescued by the Earl's Vows

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2018 by Michèle Ann Young
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4899-0 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4900-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4901-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jaimie, hrabě ze Sandfordu, si znovu přečetl zprávu o dalším vloupání v Mayfairu, kterou právě obdržel z ministerstva vnitra. Byl to už čtvrtý podobný případ za jediný měsíc. Jak se vyjádřil ministr vnitra pan Robert Peel, pobouření smetánky je velké a vyžaduje okamžitou akci.

Na celém případě je zvláštní, že se většinou neztratilo nic obzvlášť cenného. Vetřelci v domech spíše způsobili nepořádek. Například všude rozházeli papíry nebo polili drahocenné koberce inkoustem. Ve všech případech spali obyvatelé domů během vloupání spokojeně v ložnicích ve svých postelích a nic netušili. Všichni z toho byli silně rozrušeni.

Jsou všechna vloupání dílem stejného pachatele nebo pachatelů? Nebo je takový nárůst kriminality čistě věcí náhody? Je možné, že by se tolik shodovalo načasování i způsob vniknutí do domu?

Zkušenost ovšem Jaimieho naučila, aby ve shodu okolností nevěřil.

„Už jsem vám to říkal, slečno. Nepřijme vás.“ Přes dveře do pracovny pronikl Bručounův hluboký chraplavý hlas a Jaimie překvapeně zvedl hlavu od papírů. Na něco takového nebyl zvyklý. Bručoun měl

hrdlo zničené od kouře z komínů, jimiž musel jako malé dítě prolézat a čistit je. Málokdy proto zvedal hlas, obvykle spíš šeptal.

„Nenech se ničím rozptylovat, hochu. Ne když jde o něco důležitého,“ zazněl mu v hlavě otcův hlas. Vzpomněl si, jak mu otec ta slova říkal, když mu bylo pět let a usilovně se snažil naučit se psát písmeno f. Otec měl pravdu. Jaimie se znovu ponořil do popisu posledního vloupání.

„Musíte odejít, slečno.“ Tentokrát Bručoun promluvil ještě hlasitěji. Příliš hlasitě.

Jaimie se v textu znovu ztratil a nahlas zaklel. Ještě nikdy neslyšel Bručouna zvednout hlas na ženu. Jeho hrozivě vypadající zaměstnanec ženy zbožňoval tak, až to bylo málem směšné. A teď na nějakou zlostně křičí?

Její odpověď, pokud mu nějakou dala, k Jaimiemu přes silné dubové dveře nepronikla.

Za chvilku se ozvalo zaklepání. Jaimie vstal a obešel stůl ke dveřím. Osoba, která má tolik kuráže, že vzdoruje Bručounovi, v něm přece jenom vzbuzovala zvědavost. Zpráva musí počkat.

Dveře se pootevřely na malou špehýrku.

„Ano, Bručoune?“

Dveře se otevřely trochu víc a v nich stál jeho urostlý zástupce. Obličej bývalého rváče měl starostlivý výraz. „Přišla vás navštívit nějaká dáma, pane. Říkal jsem jí, že nemáte čas, ale nedá si říct...“

Do kanceláří, které si pronajímá v budově Lincoln's Inn, by žádná skutečná dáma nikdy nevkročila. „Řekněte jí –“

V tu chvíli do kanceláře vstoupila malá ženská postava se závojem od hlavy k patě, oblečená ve

smutečným. Prošla kolem Bručouna, jako kdyby tam nebyl. Zřejmě musí mít pro strach uděláno.

„Klidně mně to můžete říct sám, lorde Sandforde.“ Žena se obrátila k Bručounovi. „To bude všechno, děkuji vám,“ pokynula mu hlavou.

Jaimie se naježil. „Bručoune –“

„Máte pravdu, slečno.“ Bručounovi se zjevně ulevilo a vycouval z místnosti.

Ohromený Jaimie se otočil k ženě a v duchu musel uznat, že ho celá situace vlastně docela pobavila.

„Omluvám se, madam, ale –“

„Chci si vás najmout, abyste pro mě našel jednu pohřešovanou osobu, pane,“ prohlásila žena, jako kdyby Jaimie neřekl ani slovo.

Pobavení se změnilo ve zlost. Čert aby vzal ten článek, kde na něj Timesy pěly chválu, že zázračně našel dítě, které unesla jeho vlastní chůva. Teď po něm všechny vdavekchtivé ženy v Londýně žádají, aby jim našel něco, co ztratily. Obvykle kapesníček nebo štěňátko. Celé roky si na něj žádá ani nevzpomněla, a teď jim najednou došlo, že je jednou z nejvýhodnějších partií v Anglii. I když je vdovec. Sevřel se mu žaludek.

Pokaždé když pomyslel na to, že by si měl najít druhou ženu, udělalo se mu lehce nevolno. Ale je jisté, že si ji najít musí.

Nakonec. Je to jeho povinnost vůči rodině a titulu, jak mu pravidelně připomíná bratranec, který je prozatím jeho dědicem.

Založil si ruce na prsou a přísně se na svou návštěvnici zadíval.

„Nuže?“ zareagovala na jeho mlčení. Vydechla a při tom se jí malinko zvedl těžký neprůhledný závoj.

Jaimieho překvapilo, že pocítil nutkání jí ho nadzvednout a nahlédnout pod něj, aby se přesvědčil, zda se její obličej hodí k jasnému klidnému tónu jejího příjemného hlasu. Zároveň si uvědomil, že Bruchoun měl pravdu, když o ní řekl, že je dáma. Přesto stále zůstává otázkou, jaká dáma přesně.

Rozhodně jí nehodlá poskytnout zadostiučinění a zeptat se jí na jméno.

„Jestliže někoho pohřešujete,“ řekl klidným a mnohem příjemnějším hlasem, než si ta osoba podle něj zasluhovala, „potom vám doporučím, abyste se vrátila domů a požádala o pomoc svého nejbližšího mužského příbuzného. Pokud žádného nemáte, požádejte o pomoc svého sluhu.“

Kdesi zpod několika vrstev jejích naškrobených drahých sukní se ozval zvuk poklepání špičkou boty. „Mám spolehlivý zdroj, který mně potvrdil, že vy jste v takovýchto záležitostech ten nejlepší.“

A je to tady zase. Klidný a věcný hlas, přesto překvapivě příjemný a muzikální. Zajímavý... Rychle přerušil zatoulané myšlenky. „Madam, děkuji vám za důvěru v mé schopnosti, kterou projevujete, bohužel vám však musím s politováním sdělit, že v současné době nemám kapacitu na žádnou novou zakázku. Jsem plně vytížený a pravděpodobně ještě nějakou dobu budu. Přeji vám dobrý den.“

„Mohu zaplatit.“ Natáhla k němu ruku, v níž mezi palcem a ukazováčkem svírala perlový prstýnek.

Zalila ho zlost. Myslí si o něm, že snad není džentlmen? Že ji odmítl jenom ze zjištěných důvodů? Rychle ten pocit zahnal. Při jednání s ženami je takový pocit nebezpečný. Obzvláště při jednání s ženou, která je přes svůj klidný a vyrovnaný hlas jasně rozrušená.

Neskrýval své znechucení. „Žádám sto liber jako zálohu,“ informoval ji neúprosným tónem a zatvářil se přísně. „V hotovosti. Teprve potom se vaším požadavkem možná budu zabývat.“ Její prstýnek zjevně takovou hodnotu zdaleka nemá.

Zalapala po dechu a prsty, které držely prstýnek, se zachvěly. Prudce vydechla a závoj se jí opět o něco nadzvedl. Přesto však stále nemohl poznat, kolik jí je let a jak vypadá.

Poklesla jí ramena.

Jaimie byl podrážděný. Přitom by měl být spokojený, že zvítězil. Beze slova mávl rukou ke dveřím a dal jí tak najevo, aby odešla. Stála u něj tak blízko, že při nadechnutí ucítil jemnou vůni levandule. Levandule značí klid a půvab. Zamračil se. Ze všeho nejvíc tato květina přece symbolizuje nedůvěru.

Tomu poslednímu ta žena pravděpodobně nerozumí. Protože jaký důvod by tato privilegovaná a zjevně rozmazlená mladá dáma mohla mít, aby někomu nedůvěřovala? Znovu pocítil nutkání nahlédnout pod těžký a neprůsvitný závoj, aby se mohl podívat na její tvář. Něco na ní vzbuzovala jeho zvědavost.

Znovu jí pokynul směrem k pevným dveřím, jimiž vešla dovnitř.

Naštěstí mu neodporovala. Nehádala se. Nesnažila se mu nijak lichotit. Odešla a nechala ho tam s lehce provinilým pocitem. Jaimie cítil, že se zachoval velice nelaskavě, když po ní požadoval za hledání pohřešované osoby tak nehorázně přemrštěnou sumu. Udělal to totiž jenom proto, aby ji odradil.

Pečlivě za ní zavřel dveře a opřel se o ně jedním ramenem. Poslouchal Bručounovo soucitné šeptání,

i když jednotlivá slova rozlišit nedokázal. Za chvíli se v předpokoji jeho kanceláře rozhostilo ticho.

Jaimie přešel k oknu a sledoval svoji návštěvnic, jak míří k drožce, která stála u chodníku. Je zvláštní, jak je diskrétní. Většina jeho návštěvnic svoji totožnost neskrývala v naději, že tím získají jeho pozornost. Začala se domlouvat s kočím. Ten nakonec souhlasně přikývl. Jaimie najednou pocítil potřebu vědět, kdo ta žena je.

Rychle přešel místnost a prudce otevřel dveře. „Pošlete za tou ženou někoho, aby ji sledoval, Bručouně. Chci vědět, koho hledá.“

Bručounovi poklesla čelist, ale hned se vzpamatoval, vyskočil a rozběhl se ke dveřím. „Ano, pane.“ Za chvíli už dusal chodbou před kanceláři.

Jaimie přešel k oknu a vyhlédl ven. Viděl, jak z budovy vyběhl malý chlapec, kterého nepoznával. Hoch se jako o život rozběhl za drožkou a lehce se vyhoupl na zadní lištu, kde se usadil. Ne že by Jaimie něco takového schvaloval, ale chlapci to dělají často a určitě to nezbudí žádné podezření.

Povzdechl si a zahnal nepříjemný pocit. Proč se tím vůbec zabývá? Přestože byla zjevně rozrušená, určitě se ukáže, že si dělala o někoho zbytečné starosti. On má teď přece důležitější práci. Musí přemýšlet o mnohem závažnějších případech než o vrtochu nějaké neznámé dámy. Snažil se v mysli vyvolat tón otcova hlasu, který ho pokaždé uklidňoval. Jediné, co však slyšel, byl jasný klidný hlas, který říkal: „Chci si vás najmout, abyste pro mě našel jednu pohřešovanou osobu.“

Taková drzost. Vždyť ani nepovažovala za zdvořilé ukázat mu svoji tvář. Ale ten hlas... Kčertu, přece jí nedovolí, aby mu zkazila celý den.

Vzal do ruky zprávu. Prstýnek. Nabídla, že mu zaplatí prstýnkem. Musí být opravdu zoufalá.

Tess si nevšimala majordomova zamračeného pohledu, jaký na ni nesouhlasně vrhl, když uviděl její oblečení. Díkybohu ji napadlo, aby si před příjezdem domů sundala pruh krepové látky, kterou použila jako závoj. Při rozhovoru s lordem Sandfordem byla ráda, že jí poskytl dokonalé krytí. Rozhodně skryl ruměnc, který se jí objevil na tváři v jeho kanceláři a potom u klenotníka, kde prodala prstýnek, který jeho lordstvo tak opovržlivě odmítlo. Moc peněz za něj sice nedostala, ale snad bude moci někomu zaplatit, aby alespoň trochu pátral.

Stoupala po schodech až do třetího patra, kde měla ložnici, a přemýšlela při tom o svém setkání s lordem Sandfordem. Vůbec nebyl takový, jak čekala. Šlechtic, který řeší zločiny a zmizení lidí? Očekávala postaršího výstředního učence, a ne vznešeného urostlého mladého muže, který vypadá jako hrdina z řeckých bájí.

Jak je možné, že se za tak pohledným zevněškem skrývá tak arogantní člověk? A lord Sandford je opravdu velice pohledný! Jenom při pomýšlení na něj jí srdce začalo běžet rychleji. Když vešla do jeho kanceláře, byla tak překvapená, že ze sebe sotva vysoukala slovo. Na první pohled se jí líbil. Byl štíhlý, vysoký a velice elegantní. A tak krásný. Jako typický Angličan byl světlovlasý, ale jeho oči měly sametově hnědou barvu.

Na druhou stranu, jeho nezájem ji nepříjemně zaskočil a rozčilil. Klidně jí doporučil, aby se svěřila nejbližšímu mužskému příbuznému. Aby požádala

sluhu! Zjevně považuje její problém za příliš triviální, aby si dokázal zasloužit jeho vznešenou pozornost. Ne že by se mu chystala poskytnout nějaké podrobnosti. Chtěla mu sdělit pouze jméno osoby, kterou hledá. Není tak hloupá, aby se spolehla na to, že nějaký muž udělá všechno správně. Na to s nimi má příliš špatné zkušenosti.

Například její otec. Ten po sobě ani nedokázal zanechat dědictví, které by bylo v pořádku. Přestože k jeho náhlé smrti došlo více než před rokem, nedokázala se Tess stále smířit s tím, že si vzal život, aniž zajistil své děti. Přesto to vlastně bylo pro jeho způsob života typické. Raději vždy vsadil na to, že se naskytne nějaká příležitost přijít k penězům, než aby věnoval čas a úsilí pozemkům, na nichž jeho rodina hospodařila celá staletí. Tess se snažila hospodařit sama, ale pokaždé když se jí zdálo, že se jim začíná dařit, vzal otec všechny peníze, které se jí podařilo ušetřit, a vsadil je na koně nebo hru v kostky v naději, že danou sumu zdvojnásobí. Beznadějné. Ne, pokud chce svého nevlastního bratra Greye najít, musí vzít pátrání do svých rukou. Bohužel to málo peněz, které získala prodejem prstýnku, jí příliš nepomůže.

Když vešla do svého pokoje, vzhledla komorná Mims od skládání prádla. „Tady jste, slečno. Její Jasnost se po vás sháněla. Řekla jsem jí, že jste se šla na chvíli provětrat, jak jste říkala. Jakmile se vrátíte, máte za ní zajít do salonku.“

Tess přikývla. „Děkuji, Mims. Pomoz mi prosím s převlékáním.“

Mims ji rychle svlékla z černých šatů, které nosila, když zemřel otec. Potom jí pomohla obléknout se do mušelínových a upravila jí vlasy tak, aby byla

připravená setkat se s Wilhelminou. Wilhelmina byla lady Rowanová, manželka Tessina bratrance Phinease, který zdědil otcův titul, majetek i dluhy, a jako nová hlava rodiny měl také povinnost zaopatřit Tess. Oba dva doufali, že poslední povinnosti se zbaví co nejdříve.

Tess se zhluboka nadechla, vnitřně se zklidnila a vešla do přijímacího salonku, kde na pohovce odpočívala blondatá lady Rowanová a pomalu listovala módním časopisem. Zvedla hlavu a zamračila se. „Tess, tvoje komorná mi řekla, že jsi byla venku.“

„Potřebovala jsem vrátit knihu do knihkupectví.“

Wilhelmina nakrčila nosík. „Kdybys mi řekla, že tam jdeš, poprosila bych tě, abys mi odtamtud něco přinesla. Člověk by řekl, že po tom všem, co jsme pro tebe udělali...“ Teatrálně si povzdechla. „Nevadí, požádám Carvera, aby uvolnil jednoho ze sluhů od jeho povinností.“

Tess se přinutila k smířlivému úsměvu. „Omlouvám se, ptala jsem se, jestli tam pro tebe něco nemají, sestřenko. Říkali, že nemají.“

Wilhelmina mávla odmítavě rukou, jako kdyby to nebyla ona, kdo právě Tess obvinil, že se chová bezohledně. Zamračila se. „Posaď se. Bolí mě z tebe za krkem.“

Ovšem, kdyby si Tess sedla bez vyzvání, manželka jejího bratrance by sice nic neřekla, ale určitě by se zatvářila nesouhlasně a Tess by se zbytečně cítila provinile. Posadila se do křesla napravo od pohovky. „Mims říkala, že sis se mnou přála mluvit.“

„Naše plány na večer se změnily. Rowan má důležitou večeři v klubu. My dvě půjdeme k Petershamovým napřed a on za námi přijde později.“

To byla dobrá zpráva. Phineasova falešná bodrost Tess vždycky znervózňovala. Jeho podivné způsoby přičítala tomu, že je mu nepříjemné být ve společnosti ženy, která mu je společensky rovna a nepochlebuje mu tak jako jeho manželka. Několikrát spolu její údajnou vzpurnost probírali. Není divu, že se Phineas nemůže dočkat, až jí najde vhodného ženicha.

Nejdříve ji ta myšlenka připadala lákavá. Bohužel ani jeden z nápadníků, jimž dal Phineas svolení, aby se jí začali dvořit, nebyl takový, aby si Tess odkázala představit, že s ním stráví zbytek života. Vlastně jeho úplně poslední návrh ji přiměl k tomu, aby urychleně navštívila lorda Sandforda. Bohužel, tahle návštěva nakonec nevedla vůbec k ničemu.

„Odcházíme v deset, jak jsme se domluvily?“ zeptala se Tess. Dalším z Wilhelminých podivných vrtochů bylo, že sdělovala pouze některé informace, a když potom člověk dorazil pozdě, nebo zjistil, že čeká na něco, co bylo zrušeno, vrhala po něm znechucené pohledy, nebo mu dokonce vynadala. Tento zvyk Tess slušně řečeno popuzoval.

„Ano. V deset. Je to maškarní ples s maskami. Já půjdu za dobrou královnu Bětku.“

Díkybohu, tohle Tess věděla. V nestřeženém okamžiku se jí podařilo přečíst si pozvánku. Wilhelmina pokaždé chodila na maškarní plesy v převleku za královnu Alžbětu, zatímco Tess své převleky ráda měnila. „Já půjdu za Artemis.“

Wilhelmina se zamračila a zjevně se snažila vybatvit si řeckou bohyni v paměti. „Nic tak riskantního, Tess. Nechceš přece pana Stedmana odradit.“ Zatvářila se přísně. „Tentokrát rozhodně žádné kalhoty,

nebo vážně skončíš v Yorkshireu s tante Marií. Rowanovi s tebou už dochází trpělivost.“

Pokaždé když Tess projevila trochu odvahy, hrozili jí, že ji pošlou na sever ke stárnoucí zahořklé příbuzné. Nepochybovala o tom, že by to udělali. Stačí si jen vzpomenout, jak vyhodili Greydona, jejího milovaného nemanželského bratra, na ulici bez jediné pence. Když se tenkrát Tess vrátila domů a zjistila, že je nadobro pryč, vyděsilo ji to.

Ubohý Grey. Bylo to k němu tak nespravedlivé. Ale celou dobu se jí ani jednou neozval. Musí přece vědět, že si o něj bude dělat starosti. Obzvláště když si s sebou odnesl jediný majetek, který měla. Její diamantový náramek. Kdyby na to přišel bratranec Phineas, bylo by to pro Greye špatné. Navíc, pokud se má vyhnout sňatku s nepříjemným panem Stedmanem, bude ten šperk potřebovat.

Tess chápala, že ji Grey nenavštěvuje, ale určitě jí přece mohl alespoň napsat. Vysvětlit jí, proč to udělal. Sevřel se jí žaludek. Přece by před ní Phineas jeho dopisy nezadržoval? Tomu nechtěla věřit. Pravděpodobnější je, že na ni Grey ve svém novém životě úplně zapomněl. Další muž, který ji zklamal. Muži jsou tak nespolehliví. Až ho najde, rozhodně mu to vytmaví.

Sklopila hlavu, aby skryla své zklamání. „Nic riskantního, sestřenko. Slibuji.“ I když pomyšlení na to, že by mohla úzkoprsého a moralistického pana Stedmana odradit od manželství, bylo víc než lákavé. Pokud se jí ale nepodaří najít Greydona, možná bude muset toho protivného nápadníka odradit svým nevhodným chováním. Ale při pomyšlení na Yorkshire ji zamrazilo v zádech.

„Mám zazvonit a nechat donést čaj?“ zeptala se Wilhelminy úslužně.

Musí Greye najít dřív, než ji Stedman požádá o ruku. Bohužel se nedá předvídat, jak dlouho se jí bude dařit držet si ho od těla.

Jaimie si nasadil na obličej masku a vystoupil ze svého kočáru za rohem od městského domu Peter-shamových. Pokud člověk jde na maškarní ples, nemá smysl si brát masku, když předjede před hlavní dveře v kočáře s erbem na dveřích. Upravil si černý plášť a nasadil si kapuci. Maškarní plesy příliš nemiloval, ale převlek za Smrtku vcelku ladil s jeho poněkud morbidním smyslem pro humor. Koneckonců, sám má několik životů na svědomí. Je také dost pravděpodobné, že v takovém převleku ho nikdo nepozná a on se bude moct pohybovat, aniž by vzbuzoval zájem, o který nestojí. To je pro jeho dnešní plán užitečná výhoda.

Lokaji u dveří předal pozvánku a za dvojicí oblečenou jako Pan a pastýřka stoupal po schodišti nahoru do tanečního sálu. Muž měl velké pozadí a úzké kalhoty byly napjaté k prasknutí. Jeho partnerce navíc neustále padalo na zem jehňátko, takže se muž musel ohýbat, aby jí ho podal. Jaimie raději odvrátil pohled. Konečně vystoupali nahoru a Jaimie se začal proplétat davem barevně oblečených hostů s maskami na obličejích. V sále bylo poměrně teplo a hosté se ve svých těžkých kostýmech zjevně potili.

Měli na sobě opravdu nejrůznější převleky. Potkal anděly i gladiátory a většina z nich mu věnovala jediný pohled, a buď ustoupila stranou, nebo se snažila nahlédnout pod kapuci a poznat, kdo se pod ní

skrývá. Jelikož však měl na tváři ještě masku, nikdo ho nepoznal.

Rozhlédl se po sále a hledal toho, kvůli komu sem přišel. Podle Bručounových informací měla mít na sobě kostým Artemis.

Zajímavá volba. Bohyně, která ochraňuje mladé ženy. V římské mytologii je Artemis známá jako Diana, bohyně lovu. Má taková volba nějaký význam?

Bručounovi a jeho spolupracovníkům chvíli trvalo, než o jeho návštěvnici něco zjistili. Nezajímavá dcera zesnulého hraběte, která je pod ochranou nového držitele titulu. Už druhou sezónu je ve společnosti, a ještě se nevdala. Odpověď na otázku, koho by mohla hledat, zůstala nezodpovězená. Do toho mu nic není. Dnes večer ho sem přivedly zcela jiné důvody.

Á... tady je. Artemis. Stála ve skupince mladých žen a mužů oblečených v kostýmech a sledovala taneční páry na parketě. Když uviděl její ladnou postavu, zatajil se mu dech. V krásném kulatém obličejí měla naprosto nevinný výraz a bohaté vlnité kaštanové vlasy jí v ladných pramenech splývaly až k pasu. Kdyby mu jeho lidé podrobně nepopsali její převlek, nikdy by v ní nepoznal plnoštíhlou návštěvnici z dnešního rána, která se ani trochu nezalekla Bručounovy hrozivé postavy.

Dneska ráno v jeho kanceláři mu ve svých neformálních černých šatech připadala malá a poněkud podsaditá. Smuteční šaty, které si vzala na sebe, dokonale skryly všechny její přednosti. Kromě hlasu. A vůně. Dnes večer však umně nařasená řecká róba, která odhalovala bělostné rameno, ukazovala také postavu s ladnými křivkami, které dokonale ladily

s jejím malým vzrůstem. Luk a toulec s šípy, které měla přehozené napříč přes záda, jí svůdně rozdělávaly nádherně klenuté poprsí.

Maska jí zakrývala pouze horní polovinu obličeje, takže si mohl prohlédnout její plné rty a poněkud zarputile vystrčenou bradu. Když se k ní přiblížil, nejdříve po něm jenom letmo přejela pohledem. Potom se na něj podívala pozorněji a oči se jí při tom rozšířily. Ne proto, že by byla ráda, že ho poznává, ale překvapením.

Pokusí se ji chytit do pastí, tak jak si předem pečlivě naplánoval.

„Nečekal jsem, že mě poznáte, madam,“ zašeptal tichým hlasem.

„Nepoznávám vás,“ odpověděla a natočila k němu své okouzlující rameno přesně v takovém úhlu, aby mu dala najevo, že s ním nechce mluvit. „Byli jsme snad představeni?“

„Bohužel ne.“ Když se setkali u něj v kanceláři, ona jeho jméno znala, své mu však neřekla. Teď se trochu škodolibě vyžíval v tom, že je ve stejné nevýhodě jako on. Znovu na něj pohlédla a zjevně se snažila pod kapucí rozeznat jeho tvář.

„Mohu vás požádat o tanec, madam?“

Lady Rowanová, která stála vedle ní, si ho prohlédla od hlavy k patě. „Lady Rowanová,“ pronesl tichým hlasem. „Jak královsky dnes v kostýmu královny Alžběty vypadáte. Mohu požádat o vaše svolení? Slibuji, že vám lady Theresu přivedu zpátky v pořádku.“

Když lady Rowanová uslyšela jeho zdvořilý tón a oslovení, zjevně se uklidnila. „Zajisté, pane. Jenom jednu sadu tanců, Thereso.“

Lady Theresa lehce stiskla rty, ale jinak nedala

nijak najevo své rozhořčení nad instrukcemi lady Rowanové. Pro tak nezávislou dámu musí být k vzteku, když se k ní někdo chová jako k malému dítěti.

„Kdo jste?“ zeptala se ho s úsměvem, když ji vedl na parket. „Myslela jsem si, že vás neznám, ale to, jak jste obalamutil moji sestřenici...“ Zavrtěla hlavou. „Když víte, jak moc si ten kostým oblíbila, musíte být někdo známý.“

„Připouštím, že už jsem ji v něm dříve viděl.“

Zařadili se mezi páry na parketu a taneční figury je na chvíli odvedly od sebe. Setkali se, až když čekali, aby se zase mohli připojit k ostatním párům.

„Vzdávám se,“ řekla. „Budete mně muset prozradit, jak se jmenujete.“

„Jsem Smrťák.“

Nadzvedla obočí. „Tak dobře, nechte si své jméno pro sebe. Mě to nezajímá.“

V jejím prohlášení bylo něco víc než pouhý vzdor. Jaimie dokonce chvíli zvažoval, že by svoji totožnost odhalil. To se mu ale vůbec nehodilo. Alespoň prozatím. Když ji teď poznal, toužil odhalit důvody, které tuto rozkošnou mladou dámu vedly k tomu, aby ho vyhledala, a riskovala tím svoji pověst. Možná jí někdo ukradl srdce a ona hledá toho zloděje?

S tím by jí pomáhat nechtěl.

„Není snad právě to, že se člověk na hodinu nebo dvě stane někým jiným, hlavní myšlenkou maškarních plesů?“ zašeptal škádlivým tónem.

„Takže Smrťák?“ Posměšně se zasmála. „To je ale zvláštní volba. Většina mužů se ráda vydává za nějakého slavného hrdinu. Vy nám ale raději připomínáte něco nepříjemného, čemu se nikdo z nás nemůže vyhnout. Copak to o vás asi vypovídá?“

Jasný a lehký tón jejího hlasu zněl pobaveně a v hnědých očích se jí roztančily zlaté odlesky. Pustila jeho ruku a provedla další taneční figuru.

Co o něm jeho volba kostýmu vypovídá? Rychle tu myšlenku odehnal. Je to jenom převlek, to je všechno. Praktický převlek, který mu zajišťuje anonymitu. Díky němu se nemohou rozšířit žádné klepy o tom, proč se po dlouhých letech najednou objevil na plesu nebo proč požádal lady Tess o tanec.

Přistihl se, že si přeje, aby tanec, o který ji požádal, byl raději valčík spíš než venkovský kolový tanec. Samozřejmě jenom proto, že by mu to poskytlo více příležitostí ke konverzaci, ne proto, že by toužil cítit blízkost jejího rozkošného ladného těla s nádhernými křivkami a mohl je vést po parketu.

„Mám tomu rozumět tak, že nemáte maškarní plesy ráda?“ zeptal se. „Myslíte si snad, že jsou pod vaši úroveň?“

Zkoumavý pohled, který na něj vrhla, ho překvapil. „Maškarní plesy jsou samozřejmě docela v pořádku. Je to –“

„Je to?“

Znovu se na něj podívala. Tentokrát byl její pohled spíš zmatený. Potom se usmála a Jaimie měl pocit, jako kdyby ho něco uhodilo zevnitř hrudního koše. „Myslím, že kdyby se jich člověk mohl účastnit za těch správných okolností, mohla by to být docela zábava. Kdyby si člověk aspoň chvíli mohl dělat, co chce.“ Pohlédla k místu, kde stála lady Rowanová a ovívala si obličej. „Člověk ale nemůže mít všechno, co by si přál, že?“

„To nemůže,“ souhlasil.

Instinkt mu napovídal, že přestože se Tess tváří

naprosto klidně, skrývá se za jejími lehkými slovy velká starost. Úzkost, jakou z ní vycítil ve své kanceláři, jako by se ještě zvětšila.

Úmyslně ji vedl do skupinky s lichým počtem tanečních párů, a když znovu stáli a čekali, uklonil se jí. „Je tady nepříjemně teplo, madam, směl bych vám ještě, než vás odvedu ke královně Alžbětě, nabídnout nějaké občerstvení?“ zeptal se jí.

„Pokud mně nenavrhnete, abychom se šli podívat do zahrady, jestli bychom tam neulovili nějakého králíka, potom vaši nabídku ráda přijmu.“

Jaimie si nemohl pomoci a nahlas se rozesmál. „Opravdu? S tímhle na vás někdo přišel?“

„Měla jsem tušit, že nemá smysl mu vysvětlovat, jaký mám kostým. Ani jsem neměla očekávat, že by se nechoval jako hlupák.“

Jaimieho její prudkost malinko vyděsila. Odváděl ji z tanečního parketu.

„Nějaký džentlmen, kterého znáte, předpokládám?“ vyzvídala zvědavě.

„Zajisté. Myslel si o sobě, že je zábavný. Dokonce navrhl, že by mně ten kostým slušel lépe, kdybych neměla luk. Ten toho o Artemis opravdu ví hodně,“ zašeptala lady Tess rozhořčeně.

Jaimie vzal ze stolu dvě sklenice nealkoholického punče, o kterém už předem věděl, že bude hrozný. Zatímco šampaňské by zajisté bylo kvalitní, něco mu napovídalo, že by nebylo vhodné, aby zavinil příčinu k nějaké nepředloženosti. Otec mu vždycky říkal, že je povinností džentlmena chránit dámu. Tenkrát vedl matku kolem velké louže. Namočila si jenom kousek lemu šatů. To byla jedna z jeho nemnoha vzpomínek na rodiče.

Teď odváděl lady Tess k francouzskému oknu. „Pojďme ven na terasu. Jsou tam stoly i číšníci.“

Chvilku si myslel, že nebude souhlasit. Znovu se ohlédla přes rameno na lady Rowanovou, která se právě nedívala jejich směrem. „Můžeme ji požádat o dovolení,“ navrhl. Koneckonců, je přece vlkem v beráncím rouše a beránek by o dovolení určitě požádal.

Narovnala ramena. „Ne. Už jsem na terase jednou byla. Wilhelmina nic nenamítala.“

V jejím hlase zněla jistá zasmušilost. Kdo byl ten hlupák, který ji tak rozzlobil? Ať to byl kdokoliv, Jaimie by mu mohl jenom poděkovat za to, že v ní podnítil kuráž.

Odvedl ji k jednomu ze stolů na terase a posadil ji tak, aby jí na obličej dopadalo světlo z nedaleké lucerny. On sám zůstal ve stínu. Položil před ni sklenici s punčem a posadil se.

„Není vám zima?“

„Ne, je mi dobře.“

Škoda. Napadlo ho, že by jí mohl přes ramena přehodit svůj plášť, aby se do něj vsákl její parfém. Vůně levandule zůstala v jeho kanceláři celý den. V jazyce květin to znamená klid a půvab spolu se znepokojivou nedůvěrou. Nedůvěra se k ní jistě hodí, i když při návštěvě jeho kanceláře zcela jistě projevila jistý klid. Spíš by se k ní hodil hvozdík jako symbol odvahy. Ačkoliv, skrývala se pod závojem, takže snad by se měly přidat květy citroníku... Jeho matka jazyk květin vášnivě studovala a její poznámky byly jedním z mála předmětů, které choval jako oko v hlavě.

Upila ze sklenice punče a zašklebila se.

„Hrozný jako obvykle?“ zeptal se pobaveně.

„Příšerný.“ Na smyslných rtech se jí objevil úsměv. „Na první ochutnání je v pořádku, ale potom...“ Slabě se otřásla.

Ten nepatrný pohyb mu provedl něco s tělem. Krev se mu v žilách rozběhla rychleji. Zalilo ho teplo. Nechtěl nic takového cítit v souvislosti s ženou. Musí se soustředit na to, proč sem přišel. Potřebuje ji uklébat, vzbudit v ní důvěru a potom z ní vytáhnout informace, které potřebuje.

„Jak si užíváte plesovou sezónu?“ To je jistě bezpečné téma hovoru s mladou dámou ve městě. Pohodlně se opřel a čekal, že mu bude vyprávět o společenských událostech a nových šatech.

„Je to stejně špatné jako loni,“ prohlásila lady Tess a zasmála se.

Takovou upřímnost nečekal. Cítil, jak se mu zježily chloupky vzadu na krku. Byl to stejný pocit, jaký prožíval, když se blížil ke zločinci, po němž pátral. Pocit očekávání. Jenom nedávalo žádný smysl, proč by ho měl cítit právě teď s ní. „Proč?“

„Omlouvám se. Budete si o mně myslet, že jsem nevděčnice a nedokážu ocenit laskavost svého bratrance a příležitost, kterou mi poskytl.“

„Když člověk mluví pravdu, nemusí to být vždycky špatně.“

Potlačila smích. „Ale je. Pokud hledáte manžela. Muži od ženy očekávají, že bude poslušná a skromná a nebude mluvit bez vyzvání.“

„Chápu.“

Otáčela v ruce sklenku a dívala se do červeného punče. „Otec mě vždycky povzbuzoval, abych vyjádřila svůj názor, ale podle některých mám špatné vychování.“ Zamyšleně stiskla rty a Jaimieho přepadlo

nutkání zjistit, zda chutnají tak exoticky, jako vypadají. „A udělala jsem to zase. Pokud nebudu opatrná, pošlou mě do Yorkshireu a já ani nemrкну okem.“

„Proč do Yorkshireu?“

„Můj bratranec má postarší tetu, která tam žije. Je –“ Zarazila se a s povzdechem se opřela dozadu.

„Proč vám to vlastně všechno říkám?“

„Protože jsem dobrý posluchač? Je...“

„Je to nešťastná stará paní, která už poslala tři společnice do hrobu.“

Poněkud upravila to, co chtěla říct původně, ale význam byl jasný. „A vy se vidíte jako číslo čtyři.“

„Tím budu, pokud –“

V tichosti čekal. Buď mu to řekne, nebo ne. Z nějakého zvláštního důvodu doufal, že se mu svěří.

To, že ve vztahu k této mladé dámě vůbec chová nějaké naděje, ho poněkud zaskočilo. Její starosti pro něj přece nic neznamenají. Je tady ze zcela jiného důvodu. Čím dříve si to uvědomí, tím lépe.

Letmo mu pohlédla do obličeje, nebo lépe řečeno do temného otvoru jeho kapuce, přesto měl pocit, že ho vidí. I když samozřejmě to není možné. Nakonec sklopila oči a zadívala se na své ruce v rukavičkách. „Tato sezóna je mojí poslední šancí, jak splnit povinnost vůči rodině.“

Cožpak není povinností každé dobře vychované dívky splnit povinnost vůči rodině? Přesto zněla tak unaveně, tak poraženě. Musel se ovládnout, aby ji nezačal utěšovat. V kanceláři mu připadala nesnesitelná. Bezmoc, jaká z ní teď číší, je ale mnohem horší.

Opravdu? Takový nesmysl. Co ho to jenom napadá! Upil ze sklenice punče a jenom s obtížemi nechutný nápoj polkl. „Proč?“

S lehkým cinknutím položila sklenici na stůl. „To není věc, kterou bych měla probírat s cizím člověkem ani s kýmkoliv jiným.“ Přestože se to snažila zamaskovat úsměvem, v jejím hlase zazněl nešťastný tón.

„Nemáte někoho, komu byste se mohla svěřit?“ Proč jenom takovou otázku vůbec vyslovil? Samozřejmě, že ví proč. Dobře ví, jak osaměle se cítil, když vyrůstal bez rodiny. Společnost mu dělalo jenom služebnictvo a odměřený poručník, který ho navštěvoval jednou za měsíc, aby si ověřil, jaké udělal pokroky. Proti jeho vůli se mu vybavil obrázek sestřenice, která by teď byla asi ve věku této mladé dámy, kdyby byla naživu. Kdyby přežila, také by vyrůstala sama jako on.

Ucítil bolestivé bodnutí u srdce. Lítost nad tím, co mohlo být. Lítost nad ztrátou, kterou utrpěl. Rychle ty myšlenky zahnal. Takové sentimentální myšlenky ničemu nepomůžou. Jejich případy si nejsou podobné. Tato dívka má zcela zjevně milující rodinu, která jí dává všechno, co potřebuje. Mladé ženy mají někdy zvláštní touhu věci zbytečně dramatizovat. Pravděpodobně jde jenom o bouři ve sklenici vody.

Zavrtěla hlavou. „Někoho jsem měla,“ odpověděla a smutně se usmála. „Už ho nemám. On –“

On? Cítil, že se mu nepříjemně sevřel žaludek. Nikdy si nemyslel, že by mohl cítit byť jenom slabý náznak žárlivosti. Čekal. A čekal. Řekne mu víc? Odhalí mu své skryté sny a přání? Dobrý bože, to snad ne. Přesto v něm ta dívka vzbudila zvědavost.

„Je to... přítel z dětství, kterého jsem nějakou dobu neviděla.“

Přítel. Úleva, jakou cítil, byla naprosto neadekvátní informací, kterou se dozvěděl. „Co se s ním stalo?“ vyzvídala.